

Sobota 3. týždňa

Mk 4,35-41

Počúvať

Je umenie vedieť počúvať

Denne sme vystavení tomu, že nás bombardujú reklamy. Sľubujú ľahší život a to len preto, aby sme si zvolili ich poisťovňu, značku kozmetiky, bez ktorej údajne nemôžeme žiť. Iná pesnička je v politike. Tu sa oháňajú mocou. Donedávna sme z úst politikov často počuli o Pánu Bohu a to len preto, aby si nás získali. Tak, ako vtedy hovorili o Bohu, tak dnes hovoria o EÚ. Únia sa pre nich stala zárukou moci a blaha, len aby na nás nehodili jarmo podobné tomu moskovskému. Sľubujú hory-doly, ale „skutek - utek.“ Moc užívajú častejšie pre svoje blaho, ako blaho ľudí.

Úplne inú situáciu nám dnes vykresľuje sv. Marek, keď píše, že Ježiš neužíva svoju moc pre seba, ale ňou slúži človeku, keď rozkazuje moru, i vetru, mlč utíš sa. Tu sa učeníkov zmocnil strach a pýtali s jeden druhého: „**Čo myslíš, kto je to, že ho vietor i more poslúchajú?**“ (Mk 4,39-40)

Je to veľmi dobrá otázka: Kto je pre mňa Ježiš? Lenže táto otázka je pre človeka aj nebezpečná, lebo jej zodpovedanie človeka zaväzuje v konaní, čo je nepohodlné pre dnešného lenivého človeka. Kto je teda Ježiš, že ho všetko počúva?

Aby niekto niekoho mohol počúvať, musel by byť jeho nadriadený, jeho pán. Ak príroda počúva Ježiša, z toho vyplýva, že v ňom spoznala svojho Pána. Potiaľ nás táto odpoveď neznepokojuje, lebo to je iba polovica odpovede. Druhá polovica odpovede znie: Aj človek patrí do stvorenej prírody a je jej správcom, nie pánom. A tu je kameň úrazu, lebo ak človek patrí do prírody je povinný počúvať Boha, Ježiša Krista. Tu sme pri záväzkoch pre človeka. Ten záväzok znie: Počúvať Boha, žiť podľa evanjelia Ježiša Krista. A toto ľuďom nevonía, lebo dnes človek chce byť samostatný, nezávislý na nikom. To nejde v žiadnom prípade, lebo v prírode je všetko na niečom, alebo na niekom závislé.

Je to zaujímavé, že človek v raji uveril diablu, že bude ako Boh. Táto túžba byť ako Boh, sa ozýva cez celé dejiny ľudstva. Keď prišiel Ježiš, aby nás urobil Božími deťmi, človek mu nechcel a nechce uveriť. Už nechce byť ako Boh, nechce byť Božím synom. Robí si po svojom nezávisle na Bohu a na svoju vlastnú škodu, neverí Ježišovi.

Je to veľké tajomstvo neprávosti, ale je to tak. Človek si vyberá pánov po svojom, pozná v Ježišovi Pána, ale klaňať sa mu, to nie. Preto kričí prorok Izaiáš: „*Vôl si pozná gazdu a osol jasle svojho pána a môj ľud nechápe?*“ (Iz 1,3), a prorok Malachiáš pokračuje: „*Ak som otec, kde je úcta ku mne? Ak som Pán, kde je bázeň voči mne?*“ (Mal 1,6) To je poriadna výčitka, ale aj z nej plynú dôsledok. Ak človek zostane v stave opozície voči Pánovi, je tu nebezpečenstvo zatratenia toho človeka. Až tu vidíme vážnosť odpovede na otázku Kto je Ježiš? Ježiš je Boh a tento zázrak utíšenia búrky na mori urobil na potvrdenie platnosti svojho učenia.

V posledných rokoch sme sa poniektorí stali obeťami politických sľubov. Keď prišli politici k moci, „zabudli“ na svojich voličov. Nedali dôkaz toho, že myslia na nás. No je tu niekto, kto rozkázal búrke, moru, i vetru. Je tu niekto, komu na nás záleží. On hovorí: „Ak budem v loďke vášho života, nepotopíte sa. Ak ma uznáte za svojho Pána a Boha budete šťastní. Všetko záleží na tom, či žijete moje evanjelium, a či ste moji priatelia.“ Skutočne. Tak, ako naša záchrana nebola v dohode a priateľstve so ZSSR, tak ani nebude v priateľstve s USA, či EÚ. Naša záchrana a naše šťastie je iba v mene a osobe Ježiša Krista.

Amen.